

หาที่ในที่

เมื่อแรกเริ่มสร้างวัดนั้นคุณยายมีอายุ 61 ปี ถ้าเป็นคนทางโลกก็คงปลดเกษียณกันแล้ว แต่คุณยายเพิ่งเริ่มงานคือการสร้างวัด โดยสร้างเป็น “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ก่อน แล้วจึงพัฒนาเรื่อยมาจนกระทั่งกลายเป็น “วัดพระธรรมกาย” ซึ่งคุณยายทุ่มเททำทุกอย่าง ทั้งหาที่ดิน หาทีมงาน และหาทุนสร้างวัด

...หาที่ในที...

เริ่มตั้งแต่การหาที่ดิน คุณยายไม่ได้ออกเดินทางตระเวนหาอย่างทั่วๆ ไป ท่าน “หาที่ในที” โดยใช้อำนาจจากธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อตามผู้ที่เป็นเจ้าของบุญให้กลับมาร่วมบุญกันอีก ท่านตามหาเจ้าของบุญด้วยการนั่งหลับตาทำสมาธิเพียงอย่างเดียว หลวงพ่อไม่เห็นท่านทำอย่างอื่น ไม่ต้องใช้สื่อ ไม่ต้องโฆษณา หลับตาทำสมาธิแล้วก็มีคนมาร่วมบุญกับท่าน

การหาที่ในที หาที่ในที และหาทุนในที่ หมายถึงการ “นั่งเข้าที่” หรือ “นั่งสมาธิ” ทำให้หยุดนิ่งจนมีอำนาจเพียงพอที่จะทำให้สมปรารถนา เมื่อคุณยายได้ที่ดินแล้วท่านก็หาทุนรอนต่อ และหาที่มงานด้วยการตามลูกหลานของท่านที่ได้เคยสร้างบุญบารมีร่วมกันมาในภพชาติก่อนๆ ไม่ว่าจะ

กระจัดกระจายไปอยู่ที่ใดก็ตามให้กลับมาร่วมสร้าง
บุญกันอีก

ตอนที่เริ่มหาที่ดินสร้างวัดนั้น หลวงพ่อเพ่ง
บวชได้เพียงวันเดียว หลวงพ่อวาดฝันกลางอากาศ
เอาไว้ว่าต้องมีที่ดินสัก 200 ไร่ แต่ไม่ทราบว่าจะหาได้
จากที่ไหน จึงได้แต่บอกกับคุณยาย ท่านถามหลวงพ่อ
ในขณะที่นั่งปฏิบัติธรรมด้วยกันว่า “ท่านจะเอาที่
แบบไหนล่ะ” คุณยายบริหารจัดการให้หลวงพ่อเพราะ
ท่านทราบดีว่ายังงៃหลวงพ่อก็อยู่ที่เดิมไม่ได้ เพราะ
ความคิดอ่านไม่ค่อยเหมือนคนอื่น ควรที่จะย้ายไปอยู่
อีกที่หนึ่ง หลวงพ่อพิจารณาคำพูดของคุณยายแล้วก็
พบว่าสิ่งที่ท่านพูดนั้นเป็นความจริง เราคิดไม่ค่อย
เหมือนคนทั่วไป แล้วคุณยายก็รู้เสียด้วย คงจะดี
เหมือนกันหากเราทำตามคำแนะนำของคุณยาย

คิดได้ดังนี้แล้วหลวงพ่อก็บอกลักษณะของที่ดินสำหรับสร้างวัดอย่างทีหลวงพ่อชอบ “ยาย... เอาดินน้ำนะ เจ็บป่วยก็ไปโรงพยาบาลง่าย ไปมาสะดวกแล้วก็ฟรี” ท่านรับคำอย่างสั้นๆ ง่ายๆ ว่า “ค่ะ” ท่านพูดอยู่คำเดียวแล้วก็นั่งหลับตาทำสมาธิเพื่อหาที่ในที โดยนั่งเื่องๆ เฌียงๆ ห่างจากหลวงพ่อสักประมาณ 2 เมตร แล้วหลวงพ่อก็คอยสังเกตว่าท่านจะไปหาที่ได้อย่างไร

วิธีหาของคุณยายคือนั่งหลับตา พอถึงวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2512 หลังจากหลวงพ่อบวชได้ 2 เดือน หมู่คณะของเราก็ได้ที่ดินสมดังปรารถนา โดยคุณถวิล วัตรางกุล (ต่อมาเป็น อุบาสิกาแม่ชีถวิล วัตรางกุล) เป็นผู้แนะนำที่ดินแปลงนี้ให้ เพราะท่านรู้จักคุ้นเคยกับคุณวรณี สุนทรเวช ซึ่งเป็นลูกสาวของ

คุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิบดี เศรษฐินี ซึ่งมีที่ดินจำนวนมาก คุณถวิลทราบว่าคุณหญิงประหยัดมีที่ดินแปลงหนึ่งอยู่แถวรังสิต มีเนื้อที่พอจะสร้างวัดได้ จึงนำเรื่องมาราบเรียนคุณยาย พร้อมกับนัดหมายว่าจะไปพบท่านเพื่อขอซื้อที่แปลงนี้

เมื่อถึงวันนัดหมาย ตัวแทนของหมู่คณะเรา ซึ่งนำโดยคุณถวิล วัตรางกูร และหลวงพ่อดัตตชีโว (ขณะนั้นยังไม่ได้บวช) ได้เดินทางไปยังบ้านของคุณหญิงประหยัดเพื่อขอซื้อที่ อันที่จริงตั้งใจว่าจะขอรับบริจาคที่ผืนนี้ แต่ถ้าท่านไม่ให้ก็จะขอซื้อแทน ซึ่งเราไม่ทราบมาก่อนเลยว่าเป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณหญิงประหยัดพอดี เมื่อไปถึงท่านก็ยิ้มให้ เพราะนึกว่ามางานวันเกิด ท่านถามพวกเราว่าทำไม ก็ตอบไปว่าเห็นท่านมีที่ดินอยู่แปลงหนึ่ง เลขรังสิตไป

ไม่มากนัก จึงอยากจะขอซื้อเพื่อสร้างวัด พุดดังนี้แล้ว ทั้งคุณหญิงประหยัดและอาจารย์วรณิกก็นั่งนิ่งเงียบไป พักหนึ่ง แต่สำหรับหมู่คณะของเราแล้วช่างเป็นเวลาอันยาวนาน เพราะไม่รู้ว่าท่านจะตอบปฏิเสธหรือตกลง หรือว่าจะไล่เราออกจากบ้านก็ไม่อาจทราบได้ ในที่สุดท่านก็เอ่ยปากบอกว่า “ไม่ขาย” ทำให้ทุกคน หัวใจแทบสลาย เพราะระดับคบหาคืออย่างท่านบอกว่า ไม่ขายแล้วเราจะทำอะไรกันต่อไป คุณหญิงยิ้ม แล้วพูดต่อว่า “ฉันจะยกให้ฟรี” วันนั้นที่ทีมงานของเรา กลับมาเล่าให้ฟังว่า หัวใจเต้นระรัวเมื่อเจ้าของที่เปรยว่าฉันไม่ขายแต่ฉันจะยกให้ ความปิติยินดีก็บังเกิดขึ้น แก่หมู่คณะของเรา และเมื่อหลวงพ่อดูที่ดินเป็นครั้งแรก ก็เป็นการเห็นพร้อมๆ กันกับท่านเจ้าของที่ดินซึ่งเดินทางมาพร้อมกับหลวงพ่อก็อีกเล่าว่า ถวายผืนแผ่นดินที่ตัวท่านเองก็ไม่เคยเห็นมาก่อน

...ชาติในที...

เพราะท่านมีที่ดินมากมาย เมื่อมาถึงแล้วท่านก็ถามกับนายกองนาว่า “ที่ฉันอยู่ตรงไหน” เพราะมีที่ดินหลายแห่งจนไม่รู้ว่าจะอยู่ตรงไหนแน่ นายกองนาก็พาท่านมาดูว่าที่ของท่านอยู่ตรงนี้ เป็นผืนที่ดิน 200 ไร่ เมื่อคุณหญิงได้ทำพิธีถวายที่ดินแล้ว เราจึงได้เริ่มลงมือสร้างวัดกัน แต่เนื่องจากที่ดินถูกเวนคืนไป 4 ไร่ จึงเหลือเพียง 196 ไร่ ซึ่งติดน้ำทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ทั้งฝั่งคลองสาม และคลองแอล ต่อมาภายหลังจึงมีน้ำบาดาลและน้ำประปาเข้าถึง

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้หลวงพ่อกับหม่อมคุณหญิงในความสามารถของคุณยาย ไม่ทราบที่ท่านทำได้อย่างไร วันหลังหลวงพ่อก็คงมาถามท่านว่า “ยาย... ยายทำไงนะ” ท่านตอบว่า “ยายก็ทำเฉยๆ นิ่งนิ่งๆ เฉยๆ แล้วยายก็ดูว่าใครเป็นเจ้าของบุญ” หลวงพ่อชอบใจวิธีของท่านมาก เพียงแค่นิ่งเฉยๆ แล้วตรวจดูว่าใคร

เป็นเจ้าของบุญ รู้สึกอยากทำเป็นบ้าง คุณยายเฉลยว่า เวลาจะสร้างวัดท่านก็ใช้วิธี “ดูเฉยๆ ดูไปเรื่อย ๆ เอามนุษย์ทั้งหลายมารวมกัน แล้วก็ตั้งผังลงไป ยายทำจนชำนาญแล้ว” แสดงว่าคุณยายชำนาญในการหาผู้มีบุญมาก แล้วท่านก็ตั้งผังเหมือนการเซตโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยทำทั้งวันทั้งคืนให้แน่นหนา นี่เป็นส่วนหนึ่งซึ่งถือเป็นผลงานของคุณยายโดยแท้

หลวงพ่อบรรเทาใจมากที่คุณยายสามารถสร้างวัดพระธรรมกายได้ใหญ่โตถึงเพียงนี้ โดยเริ่มต้นจากไม่มีอะไรเลย และท่านเองก็อ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่ได้ รู้สึกทึ่งว่าทำไมท่านจึงกล้าคิดกล้าทำ แต่ในความจริงแล้วท่านไม่ต้องใช้ความกล้าอะไรเลย เพียงแต่นิ่งๆ เงียบๆ เฉยๆ แค่นั้น หลวงพ่อว่าจะเอาอย่างไรแล้วก็หลับตาเท่านั้นเอง

